



عیسی بهنام در سال ۱۲۸۵ خورشیدی در محلهٔ عودلاجان تهران دیده به جهان گشود. وی تحصیلات ابتدایی را در مدرسهٔ آلیانس و تحصیلات متوسطه را در رشتهٔ ادبی دبیرستان‌های تهران به پایان برد. عیسی بهنام در سال ۱۳۰۸ خورشیدی، در زمرهٔ نخستین گروه دانشجویان رشتهٔ باستان‌شناسی به فرانسه اعزام شد و در مدت هشت سال اقامت خود در فرانسه، دورهٔ تحصیلی مدرسهٔ لوور را در رشتهٔ باستان‌شناسی پیش از تاریخ به پایان برد و به اخذ درجهٔ لیسانس در همین رشته از دانشکدهٔ ادبیات پاریس و درجهٔ دیپلم از مؤسسهٔ هنر و باستان‌شناسی نائل شد. در سال ۱۳۱۶، وزارت فرهنگ او را برای افتتاح موزهٔ ایران باستان به ایران فراخواند و به همین دلیل نتوانست رسالهٔ دکتری خود را به انجام رساند. او از سال ۱۳۱۸ تا ۱۳۲۵ به عنوان مسئول موزهٔ ایران باستان فعالیت کرد. در ۱۳۱۸، به همراه علی سامی، مأمور کاوش در تخت جمشید شد و در سال ۱۳۱۹ رسماً به استخدام وزارت فرهنگ درآمد و به جای اریخ اشمیت، ریاست هیئت علمی و گروه پژوهشی تخت جمشید را بر عهده گرفت. عیسی بهنام که در سال ۱۳۲۰ تدریس در دانشگاه تهران را آغاز کرد، از جمله نخستین استادان رشتهٔ باستان‌شناسی بوده و بسیاری از باستان‌شناسان پیش‌کسوت افتخار شاگردی او را داشته‌اند.

تالیف و ترجمهٔ کتاب در زمینهٔ باستان‌شناسی و هنر و انتشار صدها مقاله در نشریه‌های مختلف تنها بخشی از خدمات زنده‌یاد عیسی بهنام در شناساندن فرهنگ و تاریخ دیرپای این سرزمین به جهانیان است. مقالات به جا مانده از وی

در مجلات هنر و مردم، سخن، پیام نو، مجله دانشکده ادبیات، راه نو، جهان نو و ژورنال دو تهران (به فرانسه) به چاپ رسیده است. او افزون بر استادی دانشگاه، عضو فعال شورای موزه‌های ایران، سخنگوی کنگره مردم‌شناسی در پاریس، نماینده ایران برای بردن اشیاء به نمایشگاه هفت هزار سال هنر ایران در پاریس و همچنین نماینده ایران برای برپایی نمایشگاه نقاشی در مسکو و لنینگراد بود. از دیگر فعالیت‌های مثمر ثمر و ماندگار این استاد گرانیامیه می‌توان از پایه‌گذاری موزه مردم‌شناسی در ایران نام برد. عیسی بهنام پس از سیزده سال فعالیت‌های آموزشی و پژوهشی ارزشمند در دانشگاه تهران از سوی شورای دانشگاه تهران به اخذ درجه معادل دکتری نائل شد و به دانشیاری و سپس استادی در دانشکده ادبیات ارتقاء یافت و پس از ۲۳ سال تدریس در دانشگاه در سال ۱۳۴۳ بازنشسته شد.

خورشید زندگانی پرتلاش این استاد پیش‌کسوت در روز نهم آذر ماه سال ۱۳۶۳، اندکی پس از مرگ همسرش، غروب کرد. یادش گرامی و نامش جاودان

منابع

کیهان فرهنگی، آذر ۱۳۶۹، شماره ۹.

مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه تهران، ۱۳۴۷، شماره ۱۶، ص ۱۹۳-۱۹۴.